

Lauantai 16.6.12.

Heräsin ja huomasin, että aurinko paistaa. ”Toivottavasti sadetta ei tänään tule”, ajattelin, kun ajelin kotoani Nokialta Tampereelle. Hyppäsin junan kyytiin nenä kohti Helsinkiä ja sukutapaamista.

Hyvillä mielin kävelin asemalta Mannerheimin tietä Hakasalmen Huvilaa kohti. Ensimmäisissä liikennevaloissa törmäsin muutamaan sukuseuralaiseen ja kävelimme yhdessä perille. Kaikkiaan Huvilan pihalle meitä oli kokoontunut 36 henkilöä.

Paikalle saapui myös Eeva Hurskainen, kirjailija ja toimittaja, jonka sukuseuran puheenjohtaja Kirsti Kalaniemi oli paikalle tilannut kertomaan huvilan historiasta ja etenkin sen entisestä omistajasta ja yhdestä sukumme esiäideistä, Aurora Karamzinista.

Aurora eli vuosina 1808-1902 ja oli aikansa seurapiirikaunotar, hän palveli keisarinna hovineitona. Hänet muistetaan myös diakonialaitoksen perustajana.

Kuuntelimme kaikki kiinnostuneina Eeva Hurskaisen kertomaa aiheesta. Esityksen jälkeen tutustuimme rakennuksessa olevaan *Made in Helsinki* näyttelyyn, mikä on osa designpääkaupunkivuoden 2012 ohjelmaa. Esillä oli helsinkiläistuotteita aina 1700-luvulta nykypäivään.

Ohjelma jatkui Suomen Kansallismuseoon. Jokainen sai tutustua itsenäisesti museoon kohokohtaa kuitenkin unohtamatta, tarkoitan huonetta numero 209 – Sieltä löytyi Jakkarilan kartanon salista peräisin olevat tapetit, kattomaalaus sekä ovet ja paneelit. Katsoin netistä, että nämä oli museo hankkinut itselleen huutokaupassa vuonna 1909. Kartanossahan aikanaan kasvoi tädin huomassa Carl Johan Orbinskin sisko Charlotta Orbinski. Jakkarilan kartano on edelleen olemassa oleva ja asuttu rakennus Porvoon itäpuolella.

Bussi odottaa museon edessä ja kyyditsee meidät Kauppatorille. Oikein mukava ja vilkas tunnelma siellä tuona lämpimänä kesäpäivänä. Retkemme jatkui lautalla Suomenlinnaan. Siellä pääsimme ensimmäiseksi herkullisen buffet-lounaspöydän antimien äärelle ravintola Cafe Chapmanilla.

Ja mikä sopisi paremmin ruoan sulatteluun kuin kävelykierto saarella. Suomenlinnan oppaan johdolla kuulimme saaren historiasta ja tapahtumista sekä näimme saaren kaunista luontoa, vanhoja asuintaloja, idyllisiä pihapiirejä, muureja, kuivatelakan, kuninkaan portin ym. Pysähdyimme myös Suomenlinnan historian tärkeimmän henkilön, Augustin Ehrenswardin, hautamonumentin luona.

Palasimme Cafe Chapmanille – oli aika kahvin ja varsinaisen sukukokouksen.

Kokous eteni esityslistan mukaisesti: sukuseuralle nimettiin uusi hallitus seuraavalle kaudelle 2012-2014, Katriina Orbinski kävi läpi sukuselvitystä Albrecht Johan Orbinskin (1705-1774) perheestä ja keskustelimme myös paljon uuden vaakunan tuotteistamisesta. Ehdotuksia tuli runsaasti, mutta kokous päätti jättää asian eteenpäin viennin hallituksen hoidettavaksi. 20-

vuotisjuhlan pitopaikasta äänestettiin ja suurimman suosion sai Rantasalmi. Siellä tapasimme sitten sankoin joukoin!

Kokous päättyi kun ilta oli jo pitkällä. Rantauduimme jälleen Kauppatorille ja hajaannuimme sieltä tahoillemme.

Itse lähdin kotimatkalle Tampereelle. Istuuduttuani junaan kävin vielä mielessäni läpi päivän mukavia tapahtumia ja huomasin, että myös toiveeni sateettomasta päivästä oli toteutunut!

Pirjo Palinperä

Kesäkuussa 2012 osallistuin Orbinskien sukukokoukseen Helsingissä. Niille, jotka eivät tiedä, voin ilmoittaa, että eräs Orbinskin suku -kirjan kirjoittajista, Yrjö Ahonen, on minun serkkuni äidin puolelta niin että en mitenkään ole Orbinski ja siksi tämä oli aivan valtava kokemus minulle. Olin aikaisemmin vain kuullut suvuista, jotka pitävät sukukokouksia, mutta en koskaan ole edes ajatellut voivani päästä sellaiseen mukaan. Etukäteen mielessäni kuvittelin tällaisen sukukokouksen sujuvan suunnilleen niin kuin juhlat kuninkaanlinnassa, missä ihmiset gaalapuvuissaan istuvat pitkien valkoliinaisten pöytien ympärillä ja keskustelevat hiljaisella äänellä toistensa kanssa. Huoleni oli, että en omista gaalapukua ja että tavallisissa vaatteissani erottuisin toisista kuin ruma ankanpoikanen.

Lauantaiaamu valkeni aurinkoisena. Olin täynnä jännittyneitä odotusta, kun läksimme kaupunkia kohti. Helpotukseksi totesin, että sukukokoukseen ei tarvinnutkaan tulla tiara päässä ja hulmuavin helmoin. Tämä oli minun toinen vierailuni Tanskasta Suomeen kolmenkymmenen seitsemän vuoden sisällä. Edellinen oli lapsieni kanssa joitakin vuosia sitten, jolloin näin auton ikkunasta isänmaani kiitävän nopeasti ohi, joten näitä vierailujani ei mitenkään voinut verrata toisiinsa.

Kun tulimme tapaamispaikkaamme Hakasalmen huvilalle, meidät otettiin ystävällisesti vastaan ja toivotettiin tervetulleeksi. Ylhäällä salissa istuuduimme kuuntelemaan luentoa Aurora Karamzinin värikkästä elämästä ja muista aatellisista henkilöistä, joista me toiset vain voimme lukea kirjoista ilman mitään tietoa, keitä he todella olivat. Luennon pitäjä oli todella paneutunut aiheeseen ja hänen edetessään kerronnassaan saattoi lähes kuulla historian siipien suhinaa ja nähdä vuosisatojen vaihtuvan hurjaa vauhtia.

Tämän jälkeen vei matkamme Kansallismuseoon, missä oppaan johdolla menimme Jakkarilan kartanon saliin ja saimme kuulla sen historiasta. Siellä oli myös mahdollisuus omin avuin löytää mielenkiintoista katseltavaa.

Kansallismuseon ulkopuolella me sitten keräännymme bussiin, joka ajoi meidät kaupungin halki Suomenlinnan lauttasatamaan. Katselin ikkunasta vilkasta kaupunkia ja värikkästä torielämää monine kojuineen, Havis Amanda patsasta. Mieleeni nousi laulu Helsingistä, jonka muistan lapsuuteni radiosta. Silloin jo usein ikävöin lähteä pois pikkukaupungin tutuilta kaduilta ja nähdä ja kokea uutta.

Lautta vei meidät auringonpaisteen ja kiljuvien lokkien saattamana Suomenlinnaan, missä aterioimme Café Chapmannissa ja sen jälkeen olimmekin valmiita lähtemään oppaan johdolla Suomenlinnaa kiertämään. Tämä oli minun ensimmäinen kertani Suomenlinnassa, joten se oli minulle unohtumaton kokemus. Tie kiemurteli paljastaen aina uusia nähtävyyksiä mutkien takaa. Se vei ylös ja alas. Korkealta mäeltä katselin kauas välkkyvälle ulapalle ja jyrkkää alas vievää rinnettä rantaan, minne ihmiset olivat tulleet eväskoreineen viettämään leppoisaa lauantapäivää ja heittäytymään vihreän meren aaltoihiin. Kaikki oli niin idyllistä ja kaunista, täynnä kesäpäivän värejä, vihreää ruohoa, taivaan sineä, auringon kultaa. Syreenipuitten oksat notkuivat tuoksuvien kukkien runsaudesta ja puistikossa ilma oli aivan parfymoitu niiden tuoksusta. Tanskassa kevät tulee vähän aikaisemmin kuin Suomessa, joten sain kokea syreenien kukinnan kaksi kertaa peräkkäin.

Opas kertoi monia historiallisia asioita ja tunsin välistä itseni vieraaksi omalla maallani. Monien asioiden kai pitäisi olla minulle tuttuja, mutta näin vain ei ole tai sitten ne ovat painuneet unohduksiin. Läksin Suomesta ennen viisitoistavuotispaivääni, ensin Ruotsiin ja sitten parin vuoden kuluttua sieltä Tanskaan, joten toiset asiat ovat tulleet entisten tilalle. Sitä välillä tuntee itsensä juurettomaksi, että ei oikein kuulu minnekään.

Tämän jälkeen joimme kahvia kakun kera Café Chapmanin salissa ja sitten oikea sukukokous alkoikin. Myöhemmin minulta kysyttiin, oliko aikani siellä ollut pitkäväteinen. Tähän voin vain sanoa, että päinvastoin. Oli todella mielenkiintoista nähdä mitä tällaisessa sukukokouksessa tapahtuu.

Minulle tämä oli oikein monipuolinen ja mielenkiintoinen päivä täynnä iloisia kokemuksia ja tuntemuksia, joita en hevillä unohda. Kaikki kohtelivat minua niin ystävällisesti kuin olisimme olleet vanhoja tuttuja. Kiitos teille!

Kun ajattelen teidän sukukokoustanne, en voi olla ajattelematta miten tärkeää on tuntea, että ei ole jotenkin vain pudonnut tänne planeetalle, vaan että on juuret syvässä. Tietää mistä on kotoisin, tuntea esi-isänsä ja heidän tarinansa, kuulua vahvaan sukuun, yhteisöön, joka ei vain häviä ja painu unohduksiin, vaan jolla on yhteinen menneisyys ja toivottavasti myös tulevaisuus. Uskon, että on tärkeää pitää yhteyttä ja tavata toisiaan, vaikka vain kahden vuoden välein. Se antaa yhteenkuuluvaisuuden tunteen ja se, joka kuuluu jonnekin, ei ole koskaan yksin.

Aija Rantonen